

אריות
הירדן
לביאי
הבקעה

גדוד
קרקל

גדוד
ברדלס

יחידת
חילוץ
והצלה
(פלח"צ)

שיחות עם קצינים במיל'
ואנשי ביטחון ביישוב איו"ש

מרץ 2019

עיקרי העדויות

1. בחודשים האחרונים ערכנו שיחות תחקור עם קצינים במילואים ואנשי בטחון בישובים רבים באיו"ש, בהם הוצבו לתעסוקה מבצעית למשימות בט"ש הגדודים המעורבים.
  2. המרואיינים בתחקיר זה התייחסו לפעילות המבצעית של הגדודים המעורבים עימם פעלו, או ביצעו החלפת קו: גדוד לביא הבקעה, גדוד אריות הירדן, גדוד קרקל, וגדודי חילוץ והצלה של פיקוד העורף.
  3. ברקע, חשוב להדגיש כי באזור יהודה ושומרון מתרחשים בכל חודש כ-100 פיגועים ברמות שונות, על פי נתוני השב"כ המתפרסמים בדוחות החודשיים באתר השב"כ.
  4. תמונת המצב העולה מן השיחות בשטח מדאיגה ומסוכנת מאוד. מן הדברים משתקפת נורמה צבאית נמוכה, שאינה דומה לנורמה המקובלת והמתבקשת מגדוד לוחם בצה"ל.
  5. בעדויות חזרו על עצמם מספר אלמנטים: אי עמידה בנהלים בסיסיים, חוסר מקצועיות, אי ערנות מבצעית, היעדר אקטיביות, עיסוק בזוטות בזמני הקפצה, דרישות נמוכות מהחיילים, יחסים רומנטיים ומתחים על רקע מגדרי, אווירה משוחררת, נהלי משמעת רופפים, לבוש זרוק בניגוד לנהלים, ועוד.
  6. ההתנהלות המשתקפת מעיניהם של אנשי הביטחון שרואיינו מדגישה שישנם פערים חמורים בנורמות המבצעיות בגדוד, שמביאות לעיתים עד כדי פגיעה ממשית בפעילות המבצעית באבטחת הישובים, מעצרים ופיזור הפרות סדר אלימות.
  7. עוד עולה פער עצום באפקט ההרתעה אל מול הצד הפלסטיני בין תקופה בה מוצב גדוד מילואים של לוחמים גברים, על פני תעסוקה מבצעית ע"י גדודים מעורבים בהם משרתות בנות. חלק מהמרואיינים הצביעו על כך שראו במוחש את התגברות הניסיונות להפרות סדר אלימות עם הצבת גדוד מעורב הכולל לוחמות.
- בדוח שלפנינו מובאים הסיפורים והעדויות מהשטח כפי שנמסרו לנו באופן אותנטי ומלא (לאחר עריכה קלה).

מוגש כחומר למחשבה מטעם מחלקת המחקר ארגון "אחים לנשק".

"הרבש"צים התחילו להיות לחוצים. בהתחלה לא כל כך הצלחנו להבין על מה הם מדברים. הם אמרו שאחת הסיבות שהם בלחץ, היא שברגע שבצד הפלסטיני רואים נשים בקו - אוטומטית הם מרשים לעצמם יותר".

"...ילדים וילדות מסתובבים לך על חצי ב', על אזרחי. כל מיני סיטואציות הזויות, שלא הצלחנו להכיל אותן. פשוט תנועת נוער לכל דבר ועניין..."

(ב', קצין קרבי במיל')

"החוויה שלי, שמגיעה עם הרבה נסיון צבאי, היא לא טובה. אם החברה האלה אמורים להגן עלי והם לא יכולים לעשות את זה, ולא משנה מאיזו סיבה - אז לדעתי אין להם זכות קיום בתור יחידה שאמורה לתת מענה".

(מ', איש בטחון באחד מישובי איו"ש)

הפלוגה המעורבת
שהיתה לפניהם
תפסה 30 מסתננים
בשלושת השבועות
בהם היא תפסה
את הגזרה.
הפלוגה שלנו
תפסה מעל 300!

ע', קצין קרבי במיל'

בגדוד בו אני משרת יש והיו קצינות וחיילות בתפקידים שונים (קצינות מבצעים, לוגיסטיקה, שלישות). הן תמיד זוכות ליחס מכובד ולהרבה הערכה על עבודתן.
בחודש מאי 2017 נקראנו לפעילות מבצעית באיו"ש. החלפנו גדוד מעורב של פיקוד העורף. היינו בהלם מהרמה המבצעית. תחושה זו היתה בין כל המפקדים, בלי קשר להשקפה או אמונה.

דוגמה - בזמן החפיפה לקראת תפיסת הקו אמר לי סמ"פ הפלוגה המעורבת על התצפיתניות: "הן לא יודעות לעבוד ישירות מול הפלוגה, רק דרך החמ"ל הגדודי". ביום הראשון בקו התרחשו מספר אירועים חריגים. להפתעתי, תוך כדי האירוע, עלתה בקשר התצפיתנית ומתוך הבנת הסיטואציה השתלבה היטב בניהול האירוע. בזמן הפקת הלקחים העליתי בפליאה את מה שנאמר לי לעומת מה שחוויתי בעצמי (גם בהמשך תקופת התעסוקה). התגובה היתה - 'הגדוד שקדם לכם לא היה רציני ולכן לא הצליח למצות את יכולות התצפיתניות' (להבהרה: כולי מלא הערכה לעבודת הבנות תצפית, אין כאן שום ביקורת עליהן, הבעיה אינה אצלן).

דוגמה נוספת - אחת מפלוגות הגדוד קיבלה משימה של אבטחת גדר התפר. חלק עיקרי של עבודתה היה תפיסת מסתננים המנסים לעבור את הגדר (לרוב לצרכי עבודה). הפלוגה המעורבת שהיתה לפניהם תפסה 30 מסתננים בשלושת השבועות בהם היא תפסה את הגזרה. הפלוגה שלנו תפסה מעל 300!

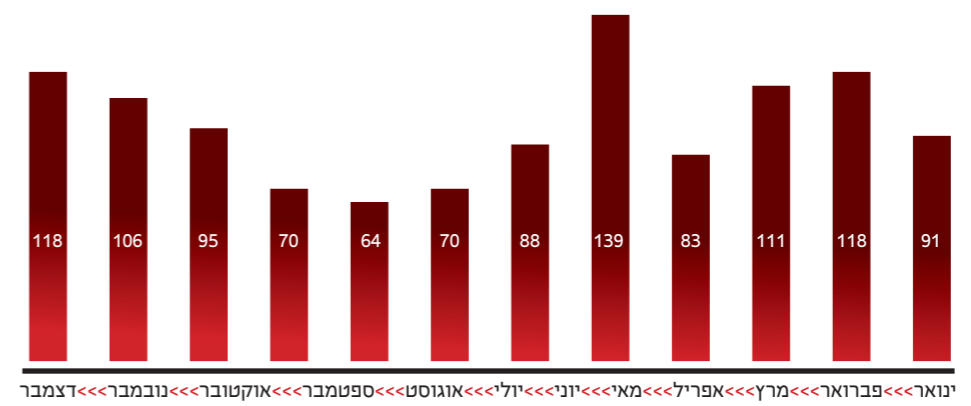
יתכן שהפער הוא מובנה ואין מה להשוות בין לוחמים יוצאי 'גולני' ללוחמים בחילוץ והצלה. אבל נראה היה לנו שחלק משמעותי ברמה הנמוכה והנורמות המבצעיות נבע מהיות הכח גדוד מעורב.
אמר לי אחד החיילים שכבר במשמרת הראשונה בעמדה באחד הצמתים נגש אליו תושב ואמר לו: "אתם מילואימניקים? ישר רואים את ההבדל".

שיחות עם קצינים במיל"אנשי ביטחון בישובי יהו"ש

דוח תעסוקה מבצעית 2019 <<

שנת 2018
1,153 פיגועים ביהודה ושומרון.

ט', קצין קרבי במיל'

הערבוב בין בנים לבנות הוא נוראי, ואני מדבר רק על הבחינה המבצעית. לפילבוקס עולים שני בנים ושתי בנות. לא הייתי שם אבל ספרו לי שבאחד הפילבוקסים, יש מתחם שיש בו שירותים, מקלחת ומטבחון. בהחלפת קו, הכוח היוצא והכוח הנכנס עוברים יחד על כל הדברים והם מגיעים למתחם הזה ופותחים את החדר הצדדי ורואים שיש בו מזגן ושני מזרונים על הרצפה. כששאלו אותם מה זה הם אמרו שזה מיועד לזוגות.

אחת החיילות מהמפקדה, שקודם הייתה לוחמת, סיפרה לנו שכולם שוכבים שם עם כולם ומחפים אחד על השני. היא טענה שהיא עזבה בגלל הסיפור הזה. היא סיפרה שיש שם אחוז פציעות מטורף אבל מעלימים את זה. עוד היא אמרה שהרבה חיילות הולכות עם נעלי ספורט כי הן לא יכולות ללכת עם נעליים בצבאיות, והרבה חיילות לא יכולות לסחוב, ולכן מציבים אותן בפילבוקסים. היא אמרה שאת רוב הדברים הקשים נותנים לבנים לעשות.

כל דבר זה סיפור, לגבי כל דבר יש כזו אמירה: 'צריך להבין את האשה, להבין את הגבר'. למשל, לגבי מקלחות שירותים, בקרק"ל היה בן אחד שחשב שהוא בת ולא היה מוכן להתקלח אצל הבנים. הוא היה מחכה עד שכל הבנות יתקלחו ואז הוא מתקלח.

הייתי בכוח שיצא לפעילות מבצעית והיה כוח אג"מי שאבטח אותנו. היינו צריכים לרדת טראסות. כשאחת החיילות ירדה טראסה היא עיקמה את הרגל, אפילו לא נקעה אותה. היא התיישבה על הרצפה והתחילה לבכות ולהתייפח: 'אני רוצה הביתה, אני רוצה הביתה'. דברים הזויים.

ההתנהלות שלהם בשטח לוקה בחוסר מבצעיות. הם בכלל לא מקצועיים למרחב. הם יוצאים כמו טיול שנתי, הולכים צמודים אחד לשני בלי מרווח, אין סדר בתנועה. פיגוע דריסה אחד והרבה יותר חיילים יפגעו.

אני פוגש בעיות מבצעיות של פיקוד ושליטה. לדוגמה - קצינה שאחראית על החיילים שלה, אבל לוקחת חלק מהמשימה, לדוגמה היא שומרת בעמדה סטטית. אם יהיה אירוע, מי יפקד עליו? כשאני שואל אותה למה היא עושה את זה, היא עונה שהיא רוצה להיות עם החיילים ולדבר איתם. זה מאד יפה, אבל לא מבצעי - את קצינה, מי ינהל את המחלקה באירוע?

לפני שבועיים הסמג"ד אמר לקצינה להוציא מארב בין 22:00 ל00:00

בלילה, והקצינה ענתה שלא בטוח שהיא תצליח מפני שהחיילים עייפים לא רוצים. בסוף המארב לא יצא.

פעם אחרת, המח"ט הגדיר שעת סיום למארב, אך המארב התקפל 45 דקות לפני הזמן כי חיילת אחת היתה צריכה לשירותים. רבע שעה לאחר שהם יצאו הגיעו מחבלים.

בגזרה יש ציר שממשיך לכיוון איו"ש, שממזרח לו נמצאים ישובים יהודיים וממערב לו כפרים ערביים. כשאנחנו נכנסנו ההגדרה הייתה שאנחנו לא חוצים את הציר מזרחה לכיוון הישובים היהודים. כשהם הגיעו הם עשו לעצמם הגדרה הפוכה - שלא יורדים מהציר מערבה לכיוון הכפרים, כלומר - הם החליטו שמנקודה מסוימת הם לא נכנסים לכפרים, והם פשוט הסתובבו רק איפה שאין ערבים. אני לא יודע למה, אולי בגלל פחד, כנראה בגלל בעיות מבצעיות. זו תחושה קשה שבגלל פער מבצעי משימות יורדות. במבצעים מיוחדים מידי פעם הם כן היו נכנסים.

במהלך הפס"ד, הייתה סמ"פאית שנכנסה באומץ לב גבוה ועמוק לתוך הכפר, ושלחה שתי חיילות לעשות איגוף. הן נכנסו לתוך הכפר ולא מצאו מאיפה ואיך לעבור, ולכן הן הלכו וחזרו הלכו וחזרו. האמת היא שאני לא יודע אם שולחים גם שני חיילים גברים לבד עמוק לתוך כפר באמצע הפס"ד. בסוף זה נגמר טוב - הן עלו יחד מאותו כיוון, אבל כשהן חזרו הערבים זינבו בהן, זרקו עליהן אבנים, סלעים, והן לא הגיבו - לא ירו גומי ולא כלום. זה היה מטורף, זה הגיע לרמה של סכנה אמיתית.

אני רואה מגמתיות בנוהל פתיחה באש שלהם. לרוב ירי כדורי גומי נעשה רק באישור מג"ד, אך הם הגיעו לגזרה והתחילו לירות חופשי. נראה שמנסים לייצר להם חוויות הצלחה. זאת בזמן שחייל רגיל כבול באזיקים, וזה עושה שינוי בגרפים. האיפה ואיפה היא בלתי נסבלת. בלילה נראו בוואדי שלוש דמויות. הלכנו לסרוק ולא ראינו שום דבר. המ"פ רצה להרים תאורה אבל אמרתי לו שמהנקודה שבה היינו הוא לא יוכל לראות שום דבר, ולכן הוא שלח רכב עם בחורה שתסע על הכביש מהכיוון השני. לקח לה רבע שעה (!) למצוא את הנקודה, וכל זה באמצע אירוע! מדובר על משימה ממש פשוטה - לנסוע על הכביש ולעצור במקום.

באחת הנקודות בגזרה עומד פילבוקס בנקודה לא יעילה, והוחלט שיש צורך שיכנס כוח לפאתי הכפר. כשהכוח היה מורכב מבנות, הן מאד נלחצו. הם העלו את זה בהערכת מצב - 'איך אתם מכניסים אותנו לרחוב של הכפר לבד?' אבל ארבעה לוחמים אמורים לדעת לאבטח את

"המח"ט הגדיר שעת סיום למארב, אך המארב התקפל 45 דקות לפני הזמן כי חיילת אחת היתה צריכה לשירותים. רבע שעה לאחר שהם יצאו הגיעו מחבלים".

המשך <<

עצמם במקום כזה, הרי לא מדובר על הקסבה של שכם. אפשר לראות אותן מרוחות על הטרמפיאדות. כשיש בקו פלוגות רגילות הן עושות פטרולים או יזומות, למשל פטרול רגלי בוואדי בלילה כדי לשבור שגרה ושהתושבים יראו שיש נוכחות של צבא. כשהכוחות האלו נמצאים בקו ברור שהם לא יעשו דברים כאלה, אין סיכוי שהם ילכו לבד בלילה בחושך. הם יעמדו בצורה סטטית ויאבטחו את הציר. פלוגות רגילות אפילו עושות לפעמים וויש - נכנסות בלילה לכפר ויוצאות, כדי שיראו שאנחנו פה וכדי להעביר את הכדור למגרש של הערבים. כשהפלוגות המעורבות בקו זה לא יקרה בחיים, הן נמצאות רק בתוך הישובים.

ק', איש בטחון
באחד מישובי איו"ש

התחושה שלנו, הרבש"צים היא קשה. היו פה מילואימניקים. היו חבר'ה מאלכסנדרוני, חטיבה רצינית, והיכולות של החבר'ה עוררו התפעלות. אבל היה גם גודד מילואים פשוט של תותחנים - וואלה הם עשו את העבודה, ולמרות שהסד"כ שלהם היה יותר נמוך, ולמרות שהיו להם פחות רכבים - הם הצליחו להעמיד שני סיורים, כי זה מה שכתוב בפקודה. לעומת זאת, הפלוגה של הגדוד המעורב בקושי מעמידה סיור אחד וגם זה ממש על הפרצוף. כשהם עושים סיבוב בתוך היישובים, הם נוסעים 60 קמ"ש - מהירות שבה אי אפשר לראות כלום - אז מה זה עוזר לי? האמת היא שאני לא צריך אותם בתוך היישוב. אני מעדיף שהם יסתובבו בתוך הבדואיות. זה שטחי C, שאני בתור אזרח מסתובב בהם, והם לא מעיזים להיכנס לשם, הם מפחדים. כשהמילואימניקים היו כאן הם נכנסו לשם חופשי וטוב שכן. יש לנו שתי מחששות פה בגיזרה, אחת בנתיב חדירה קלאסי ליישוב. כל פעם אני קופץ לשם כדי להראות נוכחות ואני מעיף את המחששה הזאת, כי בסוף זה נתיב החדירה העיקרי ליישוב. המילואימניקים הגיעו ובדקו ופעמיים מצאו סמים. אחרי שפעמיים מצאו עם אנשים סמים - כבר לא מגיעים למחששות האלה. החבר'ה מהפלוגה המעורבת, במקרה הטוב שהם כבר מגיעים, אומרים: 'טוב, הכל בסדר איתם' ולא עושים עם זה כלום. הם לא נכנסים לבדואיות, הם לא יורדים מצירים, כשיש גשם אסור להם לנסוע. אז מה שווה הסיור? אתה לא חש אותם יותר מדי בשטח, לא רואים אותם, לא מרגישים אותם. ישנו נוהל 120 - כשמ"פ חדש נכנס לגזרה הוא צריך להפגש עם הרבש"צים בתוך 120 השעות הראשונות. בשלושת השבועות שהם היו

פה התחלפו שלושה מ"פאים, ואף אחד מהם לא היה איתי בנוהל 120. אמרתי את זה גם למג"ד שלהם: אין קרביות! אין חתירה למגע, אין חתירה לנצחון. הכל בנעימות, בנחמדות, בקיצור - בנות! לדוגמה, בפעם הראשונה שהם עלו לגזרה, ממש בשבועיים-שלושה הראשונים, קבלתי יום אחד דיווח מאחד התושבים שפה מאחורי הגבעה פירקו רכב באבנים. טסתי עם רכב הבטחון למקום, ובסיבוב פגשתי את הסיור. שאלתי אותן: 'ראיתן רכב שפירקו אותו באבנים?' - 'כן, ראינו, אנחנו מורידות מישהי במוצב וחוזרות'. 'הבנתי, תודה רבה, אני אלך לשם לבד'. קפצתי לשם והגעתי לרכב. במקרה זה היה רכב ערבי שכנראה נתקע, ואז שברו לו את החלונות וגנבו את כל מה שהיה בו. הן הגיעו אחר כך, הסתכלו עם האור של הפלאפונים, והמשפט הראשון שהן אומרות: 'וואי איזה מפחיד!'. מה 'וואי מפחיד!?' תפתחו את הגזרה, תבדקו שהרכב לא ממולכד, תסתכלו מסביב! איך אמר אחד החבר'ה: אם היה אירוע כזה כשהוא היה בסדיר, כל החיילים היו קופצים, 'יאללה, סוף סוף יש בלגאן, משהו מעניין!'. אבל אצלן אין את הקרביות הזו, היא ממש לא קיימת.

או למשל - העדרים של הבדואים עולים ומגיעים עד לש"ג. כמובן שכשזה קורה אני קופץ החוצה, וכשהרועים של העדרים רואים את הרכב רק מניע - הם כבר בורחים. כשאני מגיע לש"ג, חיילת אומרת לי: 'כן, הקפצתי כיתת כוננות'. בשביל מה צריך כיתת כוננות?! תרוצי עשר מטר ותתפסי את הבדואית הזאת! זה לא כזה סיפור! כאילו, איזושהי מסכנות כזאת.

שבת אחת יצאתי בשש בבוקר להעיף את הבדואים. כשחזרתי, נעמדתי ליד המוצב כדי להסתכל לכיוון השטח ולראות אם הם באים. אני מסתכל ולא רואה אף אחד, אני קורא לכיוון העמדה - ואין קול ואין עונה כלום. כיביתי את הרכב, הלכתי מסביב ונכנסתי פנימה דרך פרצה בגדר. כל המוצב ישן חוץ מהחמ"ליסטית שישבה עם הגב לדלת ולא ראתה כלום. הסתובבתי וחיפשתי את מפקד הגזרה ולא מצאתי. דרך אגב, זה היה הסמ"פ, כי המ"פאית עזבה בגלל משהו אישי, אין לי מושג אפילו מה. לפני זה הוא היה שישה שבועות לבד, יצא שבת אחת והשאיר מ"ממית אחראית על הגיזרה. באותה שבת הוא חזר. קטסטרופה. תכל'ס המ"פ שמוצא את עצמו מפקד על השכונה הזאת, הוא מסכן. באותו זמן הוא לא היה במוצב כי הוא היה בכלל בפתיחת מובלעות. בקיצור, הסתובבתי קצת במוצב ואז עליתי לעמדה הדרומית. העליה שלי עשתה קצת רעש, ואני רואה חיילת מתרוממת. אמרתי לה: 'גברת, מה קורה??'. והיא ענתה לי 'מה, לא ישנתי! לא ישנתי! לא ישנתי!'.
שבת אחת יצאתי בשש בבוקר להעיף את הבדואים. כשחזרתי, נעמדתי ליד המוצב כדי להסתכל לכיוון השטח ולראות אם הם באים. אני מסתכל ולא רואה אף אחד, אני קורא לכיוון העמדה - ואין קול ואין עונה כלום. כיביתי את הרכב, הלכתי מסביב ונכנסתי פנימה דרך פרצה בגדר. כל המוצב ישן חוץ מהחמ"ליסטית שישבה עם הגב לדלת ולא ראתה כלום. הסתובבתי וחיפשתי את מפקד הגזרה ולא מצאתי. דרך אגב, זה היה הסמ"פ, כי המ"פאית עזבה בגלל משהו אישי, אין לי מושג אפילו מה. לפני זה הוא היה שישה שבועות לבד, יצא שבת אחת והשאיר מ"ממית אחראית על הגיזרה. באותה שבת הוא חזר. קטסטרופה. תכל'ס המ"פ שמוצא את עצמו מפקד על השכונה הזאת, הוא מסכן. באותו זמן הוא לא היה במוצב כי הוא היה בכלל בפתיחת מובלעות. בקיצור, הסתובבתי קצת במוצב ואז עליתי לעמדה הדרומית. העליה שלי עשתה קצת רעש, ואני רואה חיילת מתרוממת. אמרתי לה: 'גברת, מה קורה??'. והיא ענתה לי 'מה, לא ישנתי! לא ישנתי! לא ישנתי!'.
שבת אחת יצאתי בשש בבוקר להעיף את הבדואים. כשחזרתי, נעמדתי ליד המוצב כדי להסתכל לכיוון השטח ולראות אם הם באים. אני מסתכל ולא רואה אף אחד, אני קורא לכיוון העמדה - ואין קול ואין עונה כלום. כיביתי את הרכב, הלכתי מסביב ונכנסתי פנימה דרך פרצה בגדר. כל המוצב ישן חוץ מהחמ"ליסטית שישבה עם הגב לדלת ולא ראתה כלום. הסתובבתי וחיפשתי את מפקד הגזרה ולא מצאתי. דרך אגב, זה היה הסמ"פ, כי המ"פאית עזבה בגלל משהו אישי, אין לי מושג אפילו מה. לפני זה הוא היה שישה שבועות לבד, יצא שבת אחת והשאיר מ"ממית אחראית על הגיזרה. באותה שבת הוא חזר. קטסטרופה. תכל'ס המ"פ שמוצא את עצמו מפקד על השכונה הזאת, הוא מסכן. באותו זמן הוא לא היה במוצב כי הוא היה בכלל בפתיחת מובלעות. בקיצור, הסתובבתי קצת במוצב ואז עליתי לעמדה הדרומית. העליה שלי עשתה קצת רעש, ואני רואה חיילת מתרוממת. אמרתי לה: 'גברת, מה קורה??'. והיא ענתה לי 'מה, לא ישנתי! לא ישנתי! לא ישנתי!'.

"התחושה שלנו, הרבש"צים היא קשה... שאלתי אותן: 'ראיתן רכב שפירקו אותו באבנים?' - 'כן, ראינו, אנחנו מורידות מישהי במוצב וחוזרות'. 'הבנתי, תודה רבה, אני אלך לשם לבד'"

האמת היא שהיא לא היתה חייבת לי דין וחשבון אם היא ישנה או לא, אבל בעמדה היה מזרון על הרצפה, ועל שני הכיסאות שהיו שם היו כל מיני חפצים - פלאפון, ספרים ועוד, כך שאפילו אם היא רצתה לשבת על היכסא היא לא היתה יכולה. בקיצור, הגברת ישנה על הרצפה. אמרתי לה: 'תתעוררי' והלכתי משם. כמובן שדיווחתי על כך למ"פ ולמג"ד בתקוה שהם יעשו עם זה משהו.

בערך שבוע אחרי זה היה לנו עוד אירוע. תושבת הגיעה לפנייה לכאן, ורכב ערבי חסם אותה. יש שתי גרסאות מה קרה בדיוק, לפי גרסה אחת היא עקפה אותו והמשיכה לנסוע, ולפי גרסה שנייה הוא צעק משהו ונסע. לענייננו זה לא כל כך משנה. כשהאירוע קרה, ניסיתי לתפוס את המ"פ והוא לא היה זמין, הוא ישן באותה שעה. התקשרתי לחמ"ל - היה תפוס, ולא הצלחתי לקבל מענה. אחד התושבים נסע לש"ג ואמר לחיילת שהייתה שם: 'יש אירוע! תקראי למ"פ!' אז היא אמרה לו: 'המ"פ ישן'. אז מה אם הוא ישן?! כשיש אירוע מתחת למוצב הוא חייב לקפוץ! כלום. הקפצנו את הסיור. הם הגיעו אחרי ארבעים דקות, אחרי שהמשטרה שהגיעה. הם אמרו שמכיון שלא קרה כלום, אפשר להמשיך הלאה. האירוע נגמר בזה שלא היה כלום, לא דווח, לא נכתב ביומן המבצעים, לא עלה למוקד, כלום! שום כלום! חוסר הקרביות הזאת היא פשוט דבר שלא יאמן.

הבנתי שהם לא עושים מעצרים, מאז שהיה מעצר ביריחו שהם ירו באיזה ערבי. הקב"טית של המועצה סיפרה שפעם נכנסו ליריחו להדלקת נרות עם אוטובוסים ממוגנים של המועצה, ופירקו להם את האוטובוס באבנים. זה לא אמור לקרות! הצבא יודע לדאוג לזה! לקבר יוסף נכנסים עשרות אוטובוסים, ואבן אחת לא פוגעת באוטובוס, ופה פירקו את האוטובוס באבנים, משהו מטורף! גם אחר כך לא היתה שום תגובה, לא עשו שום דבר! וצריך לזכור שלא מדובר בעיר מטורפת כמו שכסם אלא ביריחו! יש לי חבריה שנוסעים דרך יריחו קבוע.

לפני שבועיים ראיתי חיילת, שאני בטוח שאם היה חייל במצבה הוא לא היה חי"רניק. היא לא זזה! אתה רואה אותה מנסה לרוץ, מתחילה שלושה צעדים ונעצרת. היה לי לא נעים מהגברת... חייל במצב כזה לא היה עובר מסלול! איך חיילת כזו אמורה לשמור, לעשות פעילות מבצעית!?

לגבי דברים כמו מארבים, פטרולים, יזומות - אני לא יודע אם זה קיים או לא. יכול להיות שכן, אני לא חש אותם או את ההשפעה שלהם כלל.

הייתה תקופה של גניבות, ומפקדי הפלוגה אמרו לילה אחד: 'הלילה אנחנו עושים מבצעים' - הם חילקו את היישובים, והציבו על כל שני יישובים כח - סיור, חפ"ק וכו'. באותו לילה הייתה גניבה. אז מה אתם מועילים?

חדירות ליישובים יש על שמאל ועל ימין. בזמן שהיו פה מילואימניקים - ירדו לכמעט אפס. גם כשהייתה גניבה ביישוב שהיא חתיכת חור שאני לא יודע איך פתאום התיישבו עליו, ישר קפצו מלא כוחות ויצרו קשר עם ה-DCO, ותפסו את הרכב בכניסה ליריחו. אמנם לא אנחנו תפסנו אלא ה-DCO, אבל הייתה פעולה! יש אירוע - יש תגובה, ויש לזה תוצאות! עכשיו כל זה לא קיים בכלל. ההבדל הוא מטורף!! הבלבול הזה מגיע לרמות הזויות. הן עשו צ'ק-פוסט פה בצומת, אבל התחילו לבדוק את התושבים של הישוב. חבריה מה עובר עליכם?! תושבים מסתובבים עם רובה ואקדח ברשיון, מה יש לבדוק אותם? זה בלבול, חוסר הבנה בסיסי. כשאחד התושבים שאל חיילת למה היא בודקת אותו, היא ענתה לו: 'יש גם יהודים שעושים פיגועים'. אז הרמתי טלפון למ"פאית. 'אתה צודק, ברור, הן מבולבלות, אני אטפל בזה'.

יש גם כל מיני דברים בסיסיים שלא נעשים כמו שצריך. למשל לפרוס מחסום. כשהייתי חייל, וגם כשיצאתי למילואים, חפרו לי על זה כל כך הרבה פעמים - איך עושים את זה כך שרכבים לא יעלו על הדוקרנים ולא יתפוצצו סתם. וכאן - יש פנצ'רים על שמאל ועל ימין. באיזה שלב הם הוציאו פקודה שלא פורסים מחסום אלא אם כן המ"פ מגיע לראות שזה תקין. אבל אי אפשר שבכל מקום יהיה מ"פ. זה לא עובד ככה.

לגבי תרגילים משותפים של חדירה ליישוב או דברים דומים - אנחנו לא יזמנו כי זה לא כל כך נעים, מה, אני אתפוס זיג עם בחורה!?! ראינו קצת צבא בחיים - ראיתי תותחנים, ראיתי שריון, זה ממש רמה אחת מתחת, ממש לא לענין. אמרו לי שזה קורה בגלל שהמג"ד עדין. אבל אותו דבר קורה גם בגזרה הצפונית שהיא של גדוד אחר, זו אותה אוירה, אין הבדל! אנשים אומרים: אי אפשר להמשיך כך, אין על מי לסמוך!

עוד נקודה: יש לנו פה ביישוב מעיין שבנינו לידו בריכה. אחד התושבים יוצא לסיור בלילה, בשעה אחת בערך, והוא פוגש שם מ"מ וחיילת שלו. אחרי זה המ"פאית הודיעה שאסור לחיילים להגיע למעיין. כנראה שזה כבר התרופף, כי שבוע שעבר, אחרי שהם חזרו לגזרה, היו חיילים במעיין. בקיצור, סרט.

ב', קצין קרבי במיל'

האמת היא שיש לי מספר סיפורים. אתחיל עם הדברים הכי קרובים שהיו לנו עכשיו בקו, ואולי אחרי זה ניגע בעוד כמה דוגמאות שנפגשתי איתן במהלך שירותי.

תפסנו קו בגזרת בנימין. אנחנו החלפנו את גדוד 82, ולפני גדוד 82 ישב שם גדוד קרקל.

הגעתי לפלוגה לעשות חפיפה בתור סמ"פ, כשקרקל עוד היו בקו. נכנסתי למוצב, ומיד נתקלתי בהתעסקות של בנות-בנים. אני חייב לציין - בלי שום שמץ של שוביניסטיות או פמיניסטיות או איך שלא יקראו לזה - נשים הרבה פעמים מתארות שכאשר הן נכנסות לקבוצת גברים, יש להן הרגשה של הטרדה, של מבטים, של זה וזה וזה - ככה הרגשתי, פשוט ככה. הגעתי, נכנסתי לשם בתור קצין לקבוצה של נשים, והן יושבות ולוטשות עיניים וכאילו מתחילות איתי, ברמה כזאת. ניסיתי לדלות מהן מידע, להוציא מהן כל מה שאני יכול על הקו. אני יכול להגיד שרשמתי כל מה שהסמ"פאית שם אמרה, ובדיעבד זה די היה רחוק ממה שבאמת עברנו.

זה ככה על קצה המזלג בהתחלה.

הגענו לקו. בכל יישוב כמעט יש מה שנקרא 'בית חם' לחיילים - מקום שאפשר לשבת שם לשתות משהו חם, לאכול משהו וכו'. יש שם בחור שאחראי על הבתים החמים - שיהיו נקיים, שיהיו פעילים. הוא סיפר לי שבקו של קרקל הוא החליט לסגור את הבתים החמים, מכיון שהוא תפס שם זוגות בעת יחסים מיניים כאלו ואחרים. זה הסיפור הראשון שבאמת שמעתי, זה היה ממש ב-Live.

כשהודיעו שהגדוד שמחליף אותנו הוא גדוד חילוץ מעורב, הרבש"צים התחילו להיות לחוצים. בהתחלה לא כל כך הצלחנו להבין על מה הם מדברים. הם אמרו שאחת הסיבות שהם בלחץ, היא שברגע שבצד השני (- הערבים, הפלסטינאים) רואים נשים בקו - אוטומטית הם מרשים לעצמם יותר.

היינו בקו הזה במשך תקופה לא מאוד מאוד ארוכה, 20 יום. היינו מאוד אגרסיביים, מאוד לוחמניים, מאוד תוקפניים. אנחנו פלוגה שרצה המון שנים, ובאה לתקופה הזו לעבוד ולא לשחק.

לקראת סוף התקופה אנחנו מתכוננים לחפיפה. העזיבה שלנו היתה ביום רביעי, ויומיים לפני, ביום שני, התחילו לטפטף אלינו הסגל של הפלוגה המעורבת של פלח"צ. הגיעו גם בנים וגם בנות. ואז בעצם התחילה איזושהי סיטואציה די בלתי אפשרית, שאני מעולם לא הכרתי אותה. אף פעם לא עבדתי עם נשים, חוץ מתצפיתניות שהן מנותקות לגמרי והן עושות את העבודה שלהן פיקס. אבל אף פעם לא היה את הערב הזה בתוך המוצב, ועוד מוצב יחסית אינטימי וקטן.

אני לא יודע מה קורה במקומות אחרים, אני אדבר ספציפית על הפלוגה

הזאת, פלוגת פלח"צ. יכול להיות שמי שישמע את זה יגיד שזו סתם פלוגה ספציפית שנפלנו עליה. יכול להיות! בכל אופן הפלוגה הזאת ספציפית הייתה (בעיני) גרועה.

הרבש"צים התחילו להיות לחוצים. בהתחלה לא כל כך הצלחנו להבין על מה הם מדברים. הם אמרו שאחת הסיבות שהם בלחץ, היא שברגע שבצד השני (- הערבים, הפלסטינאים) רואים נשים בקו - אוטומטית הם מרשים לעצמם יותר.

הרבש"צים התחילו להיות לחוצים. בהתחלה לא כל כך הצלחנו להבין על מה הם מדברים. הם אמרו שאחת הסיבות שהם בלחץ, היא שברגע שבצד השני (- הערבים, הפלסטינאים) רואים נשים בקו - אוטומטית הם מרשים לעצמם יותר.

בתור סדירניק או אפילו בתור מילואימניק אני זוכר את ההפרדה המוחלטת בין נשים לגברים בצבא, עם שילוטם ואסכוריות כאלה שמקיפות את מגורי הבנות. ופתאום אני רואה מגורים ביחד, בלי שום הפרדה.

ביום הזה, ב-24 שעות הללו, כשרק הסגל היה (!), גם בפלוגה שלנו - שהיא פלוגה טובה - ההתעסקות פתאום קיבלה, לפחות אצל חלק מהאנשים, איזושהי זווית לא טובה. אנחנו חבריה טיפה יותר מבוגרים, רובנו נשואים, אבל יש את החבריה הצעירים יותר שמבחינתם 'זואו יש לנו נשים במוצב!', והם מתחילים לקבל איזושהי ויברציה בגוף.

19:00 בערב. פתאום אתה רואה קבוצה של בנות הולכות בלבוש די קצר למקלחת. ומה לעשות, אנחנו בצבא, אבל בסוף אנחנו אנשים, בני אדם, יש לנו צרכים, יש לנו תאוות. בן אדם שלא היה שבועיים בבית ועכשיו הוא רואה ילדה בת 19 עם לבוש כזה - זה משפיע. זה מאוד הפריע לנו, קודם כל ברמה המבצעית, אבל גם ברמה האישית. אני זוכר שפתאום שמתי לב שהחבריה שלנו מרוב בוש ומבוכה באמת נכנסו לחדרים, נעלמו!

אני לא מצטדק או שום דבר, נכון, באזרחות אני הולך לים, אבל זה לא אזרחות וזה לא הים! כשאני הולך על מדים, עם ווסט קרמי וקסדה, ופתאום משום מקום יוצאת איזו ילדה ככה, עם לבוש קצר כל כך וריח של שמפו בניחוח ורדים - וואלה זה מפריע. ומי שיגיד שאצלו זה לא כך הוא שקרן. באמת באמת, מי שיגיד שלא - הוא שקרן. זו היתה הסיטואציה הראשונה ביני לבינים.

ניסינו להתחיל לעשות איזושהי חפיפה. היה להם מ"פ (גבר), סמ"פאית (בחורה), שני מ"מים (גברים) ומ"מית (בחורה).

עם הסמ"פאית - לצורך העניין - במשך כל החפיפה, שלושה ימים (לילה אחד היה רק הסגל ושני לילות כל הפלוגה) - לא ישבתי דקה.

"הרבש"צים התחילו להיות לחוצים. בהתחלה לא כל כך הצלחנו להבין על מה הם מדברים. הם אמרו שאחת הסיבות שהם בלחץ, היא שברגע שבצד השני (הערבים, הפלסטינאים) רואים נשים בקו - אוטומטית הם מרשים לעצמם יותר."

שם ושמעכשיו יש בגזרה פלוגה מעורבת ולכן הם הרשו לעצמם. זו היתה השעה אחרונה שלנו בגזרה. כל המשימות כבר היו תפוסות על ידי הפלוגה המעורבת חוץ מהחפ"ק מ"פ. היה לנו עוד איזה חייל אחד שעוד לא החליפו אותו, ולכן לא שיחררנו את החפ"ק. כשקבלנו את הדיווח הקפצנו את החפ"ק שלנו. נכנסנו לשם באמת באגרסיביות, דחפנו אותם פנימה, מעבר לגדר.

אני כבר לא מדבר על היחסים הפיזיים. וואלה, בסוף יש תנאים פיזיים שאין עליהם עוררים! גברים יותר חזקים מנשים! נכון שאם יביאו את המתאגרפת מספר אחת בעולם היא תנצח אותי, אבל זה דבר יוצא דופן. המשפט הראשון שאמרתי לאשתי כשנכנסתי הביתה אחרי 28 ימי מילואים: אני מפחד, הגזרה הזאת הולכת לחטוף! מה שהולך בפלוגה הזאת זה פשוט קייטנה!

המשפט הראשון שאמרתי לאשתי כשנכנסתי הביתה אחרי 28 ימי מילואים: אני מפחד, הגזרה הזאת הולכת לחטוף! מה שהולך בפלוגה הזאת זה פשוט קייטנה!

המשפט הראשון שאמרתי לאשתי כשנכנסתי הביתה אחרי 28 ימי מילואים: אני מפחד, הגזרה הזאת הולכת לחטוף! מה שהולך בפלוגה הזאת זה פשוט קייטנה! בניס-בנות, מוזיקה בקולי קולות כאילו הם עכשיו נמצאים באיזשהו מסיבת טבע, תחושה של חוסר מקצועיות.

זה ככה קצת על הקו. יש לי עוד שני סיפורים. הראשון הוא מהסדר. אז התחילו לדבר על מה שנקרא 'השריונריות'. היום זה כבר התחיל, ושמעתי שכבר הפסיק בגלל בעיות פיזיות. בהשלמה החיילית בקורס קצינים שלי, באחד התרמ"חים שאני הייתי צריך לתרגל, החליטו שמצמידים לטנק צוות בנות. אל תשאל אותי למה, לא יודע מה הייתה הסיבה. היינו שלושה טנקים, כשבטנק שלי - טנק המ"מ, שאמור לנהל את כל המחלקה, יש שלוש בנות: תותחנית, טענית ונהגת.

השתמשנו במרכבה 2. מי שלא יודע, למרכבה 2 יש ברקס שצריך לרדת עליו, לא כמו במרכבות החדשות. באחד התרגילים עשינו תרגול של כניסה לשטח בנוי, פרשתי זחל, והייתי צריך לתפעל את האירוע. כמובן שלחתי את הגורים שלי שיאבטחו אותי, אנחנו מחברים את הטנק לכבלים, ואני מתחיל להסביר לנהגת מה צריך לעשות. אני אומר לה 'תשחררי בלם', היא עונה - 'אני לא מצליחה'. - 'תשחררי בלם', - 'אני לא מצליחה'.

המ"פ שלהם - לקחנו אותו איתנו לסיור בגזרה, של שעה. אם תשאל את המ"פ שלי, שהוא ממש פדנט, הוא יגיד לך בדיוק כמה זמן זה היה - 46 דקות סיור בגזרה. וזהו. מעבר לזה האנשים לא ראו את השטח, לא עשו סיורים, לא יצאו מהמוצב. כל מה שהם התעסקו זה בכל מיני ישיבות הזויות שנמשכו ונמשכו. להגיד לך שאני חי עם זה בשלום? לא. 45 דקות זה לא מספיק לכל הדעות.

ילדים וילדות מסתובבים לך על חצי ב', על אזרחי. כל מיני סיטואציות הזויות שלא הצלחנו להכיל אותן. פשוט תנועת נוער לכל דבר ועניין. ילדים וילדות מסתובבים לך על חצי ב', על אזרחי. כל מיני סיטואציות הזויות שלא הצלחנו להכיל אותן. פשוט תנועת נוער לכל דבר ועניין. עכשיו, אין לי בעיה, באזרחות תעשו מה שאתם רוצים. אבל למה אני צריך לראות את זה בצבא? ובטח לא בחדר תדריכים, שמבחינתי הוא החדר הכי מבצעי בכל המוצב! באיזה שלב פשוט ברחנו מהמוצב.

כשהגענו לעמדה באחד הישובים שממש סמוכה לעיר ערבית, אמר לנו הרבש"צ: "ב24/48 שעות הקרובות אל תביאו לפה בנות!". לא הבנו על מה הוא מדבר. אבל כשבאחד הסיורים של החפיפה הגיעו לשם כמה בנות, עלו כאלה שריקות וצעקות מהצד הערבי! הם מבינים! מגיעות בנות לקו! ובאמת פתאום ההעזה של הצד הערבי התחילה לעלות. אני עדיין מקבל הודעות מהמוקד של הגזרה. אם אני משהו חודש לחודש, עכשיו אפילו יותר קר בחוץ, שזה דבר שבדרך כלל זה מוריד את מספר הפעילויות הביטחוניות, אז נכון שהיתה התחממות כללית, אבל בסוף אם נשוה את סך האירועים שקרו כשאנחנו היינו בגזרה לסך האירועים של מאז שעזבנו (וזה כולה חודש) - לאין שיעור אחרת לגמרי. אם אצלנו היה פעם-פעמיים בשבוע זריקת בקת"ב ואולי 4-5 הפס"דים, עכשיו יש בקת"בים והפס"דים פעם-פעמיים ביום. אני לא יודע על מה לשים את האצבע - האם זה בגלל חוסר מקצועיות או בגלל שזה נשים, אבל בסוף סטטיסטית זו האמת.

היום האחרון שלנו בגזרה היה היום הראשון שהם התקרבו לגדר, במאסה גדולה, הרבה יותר ממה שהיינו רגילים. לא ארבעה-חמישה אנשים אלא מאסה של חמישים-שישים חברים, מתחילות שריקות, מתחילות אבנים, מתחילים בקת"בים, מתחיל איזשהו הפס"ד רציני. לדעתי הם חשבו שכבר היתה החלפת גזרה. הם הבינו שאנחנו כבר לא

כל זה עוד בלי סיפורים ששמעתי לגבי קרקל שהיו לפנינו בקו על זוג שהיו בפילבוקס וכו'. אלו סיפורים שאני לא מכיר ממקור ראשון, אז לא אכנס אליהם.
פתאום כל הדברים האלה ששמעתי מכל מיני כיוונים מתחברים לי, ואני אומר - לאן זה הולך?!

אני שוב אומר - אולי זה באמת הפלוגה הספציפית הזאת. אבל אני לא מאמין שגבר ואשה יכולים להיות בפילבוקס, בעמדה, בסיוור, בלא יודע מה, אחרי שבועיים שהם לא ראו בית וזה יכול לעבוד 'נקי'. בסוף לכולנו יש יצרים, יש לנו רצונות ותאוות, וזה דברים שהם חזקים מאיתנו.
צוות טנק של ארבעה לוחמים, שבועיים לא יצאו הביתה, מה שמעסיק כל אחד מהם כל היום זה החברה שלו או איך כשהוא יגיע הביתה הוא יכיר את זאת ויהיה עם זאת וזאת, והסף חרמנות (סליחה על הביטוי) בשמים. ואני זוכר את הפ"פאית או את המש"קית ת"ש מגיעה לשטח אחרי שבועיים, וכולם היו ככה מסתובבים. להכניס לשם בחורה - אני לא רואה איך זה עובד!

והאמת היא שבפועל זה לא עובד. כשאני הייתי במוצב, והמ"מית הזאת יצאה איתי לסיור - הייתה הרגשה שיש איזשהו מתח מובנה, שלא נותן לך להתנהל בנקיון כפים, לא נותן לך לעשות את הדברים באמת 'נקי'. פתאום יש עוד גורם מפריע, יש שם עוד איזשהו גורם שהוא נותן טוויסט לעלילה. הגורם הזה נמצא בהרבה מקומות, וזה טוב ונחמד וסבבה - לא בצבא! ככה אני רואה את הדברים.

עכשיו, כשאתה מדבר עם בחורה, אוטומטית לא נעים לך לצעוק, להתעצבן או לעשות שום דבר שהיית עושה באירוע חירום באמת (אגב, אצלי אימונים זה אחד לאחד מלחמה, אין הבדל). ואני מתחיל להבין שוואלה, זה דופק לי את התרגיל! הרי אני בקורס קצינים, ובסוף יש מבחן תוצאה, ואני צריך להוכיח את עצמי. אני אומר לה: 'תקשיבי, תשחררי בלם!' היא אומרת לי: 'משוחרר'. אוקיי, מעולה. אני אומר לגור שלי: 'תתחיל לגרור'. הוא מתחיל לגרור, הטנק לא זז לשום מקום! אני אומר לה: 'את בניוטרל?' - 'כן, אני בניוטרל'. - 'שחררת בלם?' - 'כן, שחררתי בלם'. אני אומר לו: 'תיסע טיפה יותר מהר', הוא נותן מכה, ואני רואה שהטנק לא זז. אני אומר לה: 'תקשיבי, לא שחררת בלם'. היא מסתכלת, - 'אה, נכון, לא שחררתי בלם'. אמרתי לה: 'אז למה אמרת ששחררת?'.

עכשיו, במרכבה 2 הברקס היה באמת חזק, ואחרי שהטנק השני נתן מכה כדי לגרור אותנו, הברקס נתקע עוד יותר חזק. אני אומר לה: 'טוב, תשחררי בלם', - 'אני לא מצליחה, אני לא מצליחה!' ופתאום אני שומע מתא הנהג בכי היסטרי - 'אני לא מצליחה! אני לא מצליחה!', ממש דמעות היסטריות. לא ידעתי מה לעשות באותו רגע, לקח לי איזה שנייה להתאפס. אמרתי לה: 'אוקיי, תרגעי, צאי מתא הנהג אחורה לתוך הצריח'. נכנסתי פנימה, שחררתי בלם, עליתי למעלה והחזרתי אותה. אבל זה עוד לא נגמר. במשך חצי שעה היא בוכה בכי היסטרי, ואני לא מצליח להמשיך את התרגיל. בגלל הדבר הזה עצרו לנו את התרגיל. וואלה, אמרתי, בחייאת, בסוף זה מה שיהיה במלחמה!

אני חוזר לקו האחרון שבו החליפה אותנו פלוגה מעורבת. אחרי יומיים שהיינו איתם במוצב אני באמת יצאתי עם תחושה שזה לא צבא. זה תנועת נוער. עד היום אני לא רגוע. לא סתם לא יצאתי מהקבוצה של המוקד.

מ', איש בטחון
באחד מישובי איו"ש

אני חוזה את כל הנושא של ההטמעה של הבנות בצה"ל, בשתי רמות. הן נמצאות אצלנו ביחידת המילואים. אני עושה מילואים מזה עשרים וחמש שנה פלוס.

המפגש שלי עם הגדודים המעורבים מראה בעצם שכל השילוב הזה הוא פוליטיקלי קורקט. אין לו שום אחיזה במציאות המבצעית. המפגש שלי עם הגדודים המעורבים מראה בעצם שכל השילוב הזה הוא פוליטיקלי קורקט. אין לו שום אחיזה במציאות המבצעית. ברמה הזאת - אין לי תלונות. אני חושב שהן עושות את העבודה שלהן טוב, ואני בהחלט חושב שיש להן מקום שם.

אבל בכובע השני שלי, בתור רבש"ץ, כשאני פוגש את הבנות בתפקידים מבצעיים, התמונה שונה לחלוטין. החוויה שלי מהגדודים המעורבים היא חוויה לא טובה מבחינה מקצועית! מבחינה חברתית זה אהלה, אבל אנחנו מדברים כרגע על הפן מקצועי. המפגש שלי עם הגדודים המעורבים מראה בעצם שכל השילוב הזה הוא פוליטיקלי קורקט. אין לו שום אחיזה במציאות המבצעית. כל החוויה שלי מן העבודה המשותפת איתם היא שאני צריך להנמיך ציפיות למה שאקבל בעת אירוע חירום. נכון, הגבול כאן שקט, אבל בתוך דקה הוא יכול להתהפך ב-180 מעלות, וקשה לי לראות את היחידה המעורבת הזאת נותנת לי מענה.

לפי מה שאני רואה, הרמה המקצועית - מרמת המ"פ ומטה, כולל רמת המ"פ - היא רמה נמוכה!
הרמה המקצועית - מרמת המ"פ ומטה, כולל רמת המ"פ - היא רמה נמוכה!

במשך חצי שנה היתה פה פלוגה שהתחלפה בדיוק שבוע שעבר. המ"פאית הייתה מאוד חלשה מבחינה מקצועית. לקח לי חודש וחצי להביא אותה לסיור פה בישוב שזה 4 ק"מ ממוצב, וגם זה קרה רק אחרי שהצקתי למג"ד כמה פעמים שישלח אותה. במשך חצי שנה של קו, היא נפגשה איתי רק עוד פעם אחת בשטח!

לשם השוואה, השבוע הגיעה פלוגת מילואים, וכבר ביום הראשון הוא הגיע לביקורת.

מבחינתי זה לא רק שהמ"פאית לא הספיקה להגיע לסיור בישוב. לא היתה פה הפנמה של המשימה.

בשלב מסוים הגיעה לפלוגה סמ"פאית חדשה. כשדברתי איתה היא אמרה - כן כן, אנחנו ניפגש, נעשה תרגילים יחד. - בפועל שום דבר לא קרה!

מבחינת הצבא, זה כסת"ח מסוים - יש פה חיילים, אפילו חיילים ברמה של רובאי 5, אבל תכל'ס זה לא זה.

מבחינת הצבא, זה כסת"ח מסוים - יש פה חיילים, אפילו חיילים ברמה של רובאי 5, אבל תכל'ס זה לא זה.

עם המ"פאית הזו לא הצלחתי להגיע למצב שהמ"מים או המ"מיות יגיעו לסיור כזה.

במסגרת תרגיל חטיבתי מטעם הפיקוד, עשינו תרגיל בישוב. לקח למ"פאית יותר משעה להגיע. גם כשהכוחות הגיעו - היה אפשר לראות שאין להם רמה מבצעית מספיק גבוהה כדי לתת מענה לצורך בחירום של חדירת מחבלים לתוך יישוב, אין להם את היכולת הזאת!

גם אחר כך הם לא באו להתאמן או לבקש עזרה. אני נסיתי לתרום מנסיוני האישי, לדרבן אותן לעשות ריצות תצ"א (ניוטים) ביישוב, כדי שבמקרה חרום הם יכירו אותו - לא היה עם מי לדבר.

אני מְשֹׁה אותן לגדודי מילואים וגדודי סדיר שתופסים פה מדי פעם - זה ליגה אחרת לגמרי! כשאני יודע שיש פה פלוגה של גדוד מילואים, אני ישן הרבה יותר טוב מאשר בזמן שישבה פה הפלוגה מגדוד 'אריות הבקעה'.

אני מבין שיש רצון לשוויון, אבל אני לא רואה את הצורך בזה בצבא, ואני חושב שהצבא לא צריך להיות כר למשחקים של פוליטיקה.

אני מבין שיש רצון לשוויון, אבל אני לא רואה את הצורך בזה בצבא, ואני חושב שהצבא לא צריך להיות כר למשחקים של פוליטיקה.

קח עוד דוגמה - קו הגבול לכל אורכו לא עבר טשטוש מנובמבר!!! עכשיו תגיד, יש גשם אין גשם, יש עשבייה עד גובה ברכיים. - תרססו!!! זה לא מסובך.

**"החוויה שלי,
שמגיעה עם הרבה
נסיון צבאי,
היא לא טובה.
אם החבר'ה האלה
אמורים להגן עלי
והם לא יכולים
לעשות את זה,
ולא משנה
מאיזו סיבה -
אז לדעתי
אין להם זכות קיום
בתור יחידה
שאמורה לתת מענה".**

בגזרה שלנו, שהיא באחריות גדוד מעורב, יש שני מוקדי הברחות ידועים, בעיקר של אמל"ח. מדי פעם הגדודים המעורבים מצליחים לסכל את ההברחות אבל בדרך כלל הם לא מצליחים. ההברחות נעשות דרך מעבירי מים. אפשר לעצור את זה בלי בעיה - לשים שם מוקש, המבריחים יעלו עליו, ובזה ייסגר העניין. הרי את הנשק הזה לא מבריחים בשביל הכיף. אם מישהו יהרג בגלל זה הם יפסיקו לעשות את זה. משום מה זה לא קורה. גם אם הטמנת מוקש כזו היא לא ברמת הגדוד, המג"ד צריך להעלות את זה למח"ט, המח"ט יעלה את זה לפיקוד, עד שהפינה הזאת תיסגר! כיום, נכון ליום שישי שעבר זה עוד לא קרה!

יש לי חבר בשריון שעשה טירונות עם הבנות בניסוי. הוא סיפר לי שהן היו צריכות להעלות את המקלע המקביל למעלה אל הצריח - והן לא הצליחו להרים אותו! הן ביקשו מהבנים שהיו בטנק ליד שירימו להן אותו.

היכולת המקצועית הנמוכה נובעת מזה שגם ההון האנושי הוא ברמה יותר נמוכה. רואים את זה בקלות!

החוויה שלי, שמגיעה עם הרבה נסיון צבאי, היא לא טובה. אם החבר'ה האלה אמורים להגן עלי והם לא יכולים לעשות את זה, ולא משנה מאיזו סיבה - אז לדעתי אין להם זכות קיום בתור יחידה שאמורה לתת מענה.

מבחינת הצבא, זה כסת"ח מסוים - יש פה חיילים, אפילו חיילים ברמה של רובאי 5, אבל תכלית זה לא זה.

בשורה התחתונה, החוויה שלי, שמגיעה עם הרבה נסיון צבאי, היא לא טובה. הרי בסך הכל הקו התחתון של הצבא הוא להגן ולנצח. אם החבר'ה האלה אמורים להגן עלי והם לא יכולים לעשות את זה, ולא משנה מאיזו סיבה - כי הרמה האנושית לא מספיק גבוהה, כי המקצועיות לא מספיק גבוהה, כי אין להם את האמצעים - אז לדעתי אין להם זכות קיום בתור יחידה שאמורה לתת מענה. אני מבין שיש רצון לשוויון, אבל אני לא רואה את הצורך בזה בצבא. אני חושב שהצבא לא צריך להיות כר למשחקים של פוליטיקה.

"הימצאות הבנות גורמת לירידת ההרתעה בעיני הפועלים. ישנן כל מיני תופעות שצצו בקוים של קרק"ל ופלח"ץ שלא היו לפני כן"

ע', איש בטחון באחד משובי איו"ש

שיחות עם קצינים במיל' ואנשי ביטחון בשובי יהו"ש

אני נמצא במקום בו יש עמדות שמירה ובידוק להכנסת פועלים. בכל יום עוברים שם עשרות פועלים.

הרתעה - הימצאות הבנות גורמת לירידת ההרתעה בעיני הפועלים. ישנן כל מיני תופעות שצצו בקוים של קרק"ל ופלח"ץ שלא היו לפני כן - למשל, מגיעות הרבה יותר משפחות לבקר והן נמצאים עם החיילות בביתני השמירה. כשסביב ביתן שמירה עומדת חמולה משפתית הוא לא נראה כמו עמדת בידוק. הרבה פעמים חוגגים לבנות ימי הולדת וכד' ומביאים בלונים וקישוטים, וכל האווירה נעשית נחמדה וקלילה. האווירה הזו משפיעה על הפועלים - הם מרגישים שהכל נעשה פחות רציני.

הבנות צריכות לבדוק את הפועלים עם מגנומטר, והבדיקה נעשית באזור המפשעה והרגליים. מהשיחות של הפועלים בינם לבין עצמן אתה רואה שהפועלים די נהנים מהבידוק הזה (בקטע לא טוב) ומתייחסים אליו כהתחלה טובה ליום.

אין כאן בעיות מבצעיות מוגדרות, אבל ניתן לראות על הפועלים שכשיש שם בנות הם מתייחסים לכל מערך האבטחה בזלזול ובחוסר הערכה.

י', איש בטחון באחד משובי איו"ש

בגזרתי יש מעבר בידוק שבכל יום עוברים דרכו פועלים. כדי לא לגרום לתסיסה בקרב הפועלים, בזמן שגודי קרק"ל ופלח"ץ נמצאים אצלי אני מבטל את הבידוק. הבידוק של הפועלים על ידי בנות נחשב אצלם להשפלה ויכול לגרום לתסיסה רבה אצלם.

א', איש בטחון
באחד מישובי איו"ש

רציתי לדבר בעיקר לא על הצד המקצועי. לא שמבחינה מקצועית זה בסדר. הרמה המקצועית היא מאוד מאוד נמוכה. אגב, גם של המפקדים. האמת היא שזה מתחיל מהמפקדים. אם תעלה עכשיו לש"ג שלי, תוכל לראות שם שתי חיילות מג"ל (- בית ספר למפקדים), יושבות בבוטקה עם אור, עם מחברות פתוחות ורושמות, לא יודע איזה תרגילים נותנים להן לעשות. כשניסיתי להסביר להן שככה הן יכולות לראות דרך החלונות רק את עצמן, הן הסבירו לי שהן רואות הכל והן מקשיבות להכל. זה לא טירונים, זה מפקדות, והן נותנות כל מיני תשובות מפגרות של ילדים קטנים. ההופעה הצבאית שלהן היא מעולה! הן הולכות עם ברכיות ומשחקות אותה לוחמות, עם כל הוואסח. הם מתעסקים בצד החיצוני, בצורניות, כי גם אנחנו יודעות להיות לוחמות!. אבל הן לא מסוגלות ללכת עם זה הרבה ואף אחת לא מסוגלת לכרוע ברך, ואם היא כורעת ברך היא לא יכולה לקום. אפשר בקלות לקלוט שהן רק עושות פוזה - פוזה של לוחמת.

ההופעה הצבאית שלהן היא מעולה! הן הולכות עם ברכיות ומשחקות אותה לוחמות, עם כל הוואסח. הם מתעסקים בצד החיצוני, בצורניות, כי גם אנחנו יודעות להיות לוחמות!. אבל הן לא מסוגלות ללכת עם זה הרבה ואף אחת לא מסוגלת לכרוע ברך, ואם היא כורעת ברך היא לא יכולה לקום. אפשר בקלות לקלוט שהן רק עושות פוזה - פוזה של לוחמת.

ברור לכולם שזה חרטה!

יש כאלה שטוענים שפעם אדם היה צריך להיות לו ריצה מהירה רק משום שהוא היה צריך לרדוף אחרי האוכל שלו, והיום כבר אין צורך בזה. אבל אני מאמין שיש תכונות יסוד שחייל אמתי לעולם יזדקק להם, גם בשדה הקרב העתידי.

אבל אני בכוונה לא רוצה לגעת בצד המקצועי. דברים שנוגעים לצד המקצועי ניתן ללמוד. הבעיה העיקרית היא הצד המנטאלי. לדעתי הצד המקצועי לא משתפר מסיבות מנטאליות, כלומר חשוב להם הרעיון, חשובה להם ההילה. ההופעה הצבאית שלהן היא מעולה! הן הולכות עם ברכיות ומשחקות אותה לוחמות, עם כל הוואסח. הם מתעסקים

בצד החיצוני, בצורניות, כי גם אנחנו יודעות להיות לוחמות! אבל הן לא מסוגלות ללכת עם זה הרבה ואף אחת לא מסוגלת לכרוע ברך, ואם היא כורעת ברך היא לא יכולה לקום. אפשר בקלות לקלוט שהן רק עושות פוזה - פוזה של לוחמת.

יש בהן כאלה שהן שוטרות לא רעות - כשיש פה בעיות עם אנרכיסטים או עם הבדואים הן יודעות איך להתמודד איתן מצוין. אבל זה לא צבא. אגב, עם אנרכיסטים ישנה בעיה, כי האנרכיסטים נורא מעליבים אותן - מצלמים אותם, אומרים להן - 'את יודעת מה את עושה פה?' 'תראי מה את עושה לילד הזה!', 'תדברי עם הסבא שלך, ככה היה בגרמניה!' והן נפגעות מאוד ומתפרקות. אני לא יודע אם זה עניין מגדרי או לא, אבל עובדתית לבנות נורא קשה עם זה.

אני מתאר עובדות. אפשר לזקוף אותן לתרבות מבצעית נמוכה, ואפשר לזקוף אותן לבעיה המגדרית. אני לא יודע להגיד לך מה הסיבה. עובדתית - הסיור עושה הפסקה בבית קפה באחד הישובים. כמפקד בצה"ל לא היה בכלל עולה על דעתי להיכנס ליישוב לנוח.

אני מתאר עובדות. אפשר לזקוף אותן לתרבות מבצעית נמוכה, ואפשר לזקוף אותן לבעיה המגדרית. אני לא יודע להגיד לך מה הסיבה. עובדתית - הסיור עושה הפסקה בבית קפה באחד הישובים. כמפקד בצה"ל לא היה בכלל עולה על דעתי להיכנס ליישוב לנוח.

החלפתי פעם את 'קרקל' בקו. כשהגענו לשק"ם, השק"מיסט הכריז בצורה חד משמעית, שהמוצר הכי נמכר שם היה קונדומים, בקופסאות. בקיצור, כל הסיפור הזה של שילוב ראוי הוא חרטה ברטה. זה מתאים אך ורק למקומות מסודרים. בגדודים האלה אין שום סיכוי לשילוב ראוי. אני מתאר עובדות. אפשר לזקוף אותן לתרבות מבצעית נמוכה, ואפשר לזקוף אותן לבעיה המגדרית. אני לא יודע להגיד לך מה הסיבה. עובדתית - הסיור עושה הפסקה בבית קפה באחד הישובים. כמפקד בצה"ל לא היה בכלל עולה על דעתי להיכנס ליישוב לנוח. אם הנהג רוצה לנוח תופסים עמדת תצפית בנקודה גבוהה לכמה זמן. בשום פנים לא עוצרים בתוך ישוב. אפשר לראות שהנהגים משתלטים על הסיור. בפועל אין שום נורמה מבצעית - לא מבחינת ההתנהלות של הסיורים ולא מן ההיבט של מי מוביל את הסיור.

עכשיו, המפקדים יודעים את זה, ואין להם בעיה עם זה. זה אומר שמלכתחילה זו התרבות, בהגדרה: אנחנו לא לוחמים. שיבוא המח"ט ויגיד לי שהדבר הזה מקובל עליו!

מבחינת הבנות זה קורה בתמימות - הן באמת באות לתת ולהשקיע! אבל אין שם נורמה, מרמת המפקדים (ובמקרה שלנו מרמת המג"ד) ומטה. בשבת לפני שלושה שבועות, חדרו ליישוב דרך הגדר. אף כח לא קפץ.

במזל זה הסתכם בזה שהם נכנסו למכולת וגנבו סיגריות ובלנסטון. בשבת לפני שלושה שבועות, חדרו ליישוב דרך הגדר. אף כח לא קפץ.

במזל זה הסתכם בזה שהם נכנסו למכולת וגנבו סיגריות ובלנסטון. ביום חמישי האחרון חדרו ליישוב אחר מכיוון מאהל סמוך. גם אם הגנב לא בא מן המאהל, אין מצב שאנשי המאהל לא ידעו שהוא עבר דרכם או שאין להם מידע עליו. אם היה פה גדוד מילואים, קודם כל, הם היו מרגישים כשלוך. 'יישוב בגיזרתי נחדר, וואלה לא עמדתי במשימה!' גם אם לא היו מודים על זה בפה מלא, אבל בטח היתה תחושה של כשלוך ורצון לסגור את העניין כמו שצריך. לוחם זה אחד שרוצה לסגור את הפינות, להשאיר אחריו שולחן נקי. כל המאהל הזה היה על הרגליים שמונה לילות! לא היו זזים עד שלא... אבל כאן לא קרה כלום. זה לא לוחמים! זה בלאי! זו בדיחה!

ביום חמישי האחרון חדרו ליישוב אחר מכיוון מאהל סמוך. אם היה פה גדוד מילואים, הם היו מרגישים כשלוך. 'יישוב בגיזרתי נחדר, וואלה לא עמדתי במשימה! כל המאהל הזה היה על הרגליים שמונה לילות! לא היו זזים עד שלא... אבל כאן לא קרה כלום. זה לא לוחמים! זה בלאי! זו בדיחה!

ביום חמישי האחרון חדרו ליישוב אחר מכיוון מאהל סמוך. אם היה פה גדוד מילואים, הם היו מרגישים כשלוך. 'יישוב בגיזרתי נחדר, וואלה לא עמדתי במשימה! כל המאהל הזה היה על הרגליים שמונה לילות! לא היו זזים עד שלא... אבל כאן לא קרה כלום. זה לא לוחמים! זה בלאי! זו בדיחה!

בשורה התחתונה, כשהם נמצאים התחושה היא שאין לנו פה צבא. כולם מודים, אין פה צבא, אין פה צבא. כולם יגידו לך שאין פה צבא.

כל המערכת מכסה על זה. בהערכות מצב אנחנו לא יכולים לומר 'אין פה צבא', אבל אנחנו שומעים את הרבש"צים מדברים על זה ביניהם: 'אין צבא. אל תבנה על הצבא'. רבש"צים מעירים המון פעמים שהם קראו לסיור והוא לא הגיע. או למשל שבעצם המ"פאית כבר שבועיים בקו ולא באה לחבור לרבש"צ שלה.

יש נוהל 120 - אני כמג"ד מגיע לקו ל-21 יום, אם תוך 48 שעות אני לא מכיר את כל הגזרה הגדודית שלי - אני לא באירוע בכלל! ואני מדבר על גזרה גדודית! מה זה גזרה פלוגתית? פלוגה שיש לה בדיוק ארבעה יישובים, לא מכירה את היישובים בכלל. הם מכירים את הכבישים רק עד בית הקפה ובחזרה... אם מחר יהיה אירוע הם בכלל לא יודעים איך להגיע!

איך זה קורה? - מלא נהלים, מלא ישיבות. תגידו לי רגע, מה, אתם בחורי ישיבות? מה נהיה? זה לא צבא!

"כשהם נמצאים התחושה היא שאין לנו פה צבא. כולם מודים, אין פה צבא, אין פה צבא. כולם יגידו לך שאין פה צבא"

